

Overtredelser af de givne Forskrifter samt give Regler for, hvorledes Sager om saadanne Overtredelser samt Retstviftigheder angaaende de omhandlede Forhold skulle finde deres Afgjorelse. I Henhold til denne Betragtningmaade af Sagen forelagdes der Rigsdagens Landsting i sidstafvigte Samling et Udkast til Lov angaaende Ordningen af de til Haugevæsenet paa Færøerne hørende Forhold (see Rigsdagstidende for Saml. 1864—65 Tillæg A Sp. 1617 ff.) Dette Udkast bestod kun af 3 Paragrafer, af hvilke den første gik ud paa at meddele Regeringen den nys antydede Bemyndigelse, den anden bestemte, at for de i § 1 ommeldte ekstraordinære Retter kunde Vidner indfaldes til Mode uden Hensyn til, om de vare bosiddende i det Sysse, hvor Retten holdtes eller ei, og den tredie foreskrev, hvilken Klasse de ved Anordningen eventuelt fastsatte Bøder m. v. skulde tilfalde, samt paa hvilken Maade Bøderne skulde affones.

Landstinget nedsatte til Sagens Drøftelse et Udvalg af 3 Medlemmer, der under 24de Februar 1865 afgav en Betænkning (see Rigsdagstid. for Saml. 1864—65 Tillæg B Sp. 645 f.) som fraraadede Thinget at gaac ind paa Udkastet, som det forelaa. Det anfortes i saa Henseende, at forsaavidt Regeringen for den Maade, hvorpaa Sagen var forelagt Rigsdagen, havde hentet en Analogi fra Grindeloven af 29de December 1857, maatte det bemærkes, at den vedtagne Form for denne Lov modte en meget bestemt Modstand hos Færøernes Repræsentanter i begge Rigsdagens Afdelinger, idet disse navnlig fremhævede det Uheldige i at gjøre Afkald paa Rigsdagens Medvirkning ved Tilblivelsen af og Forandringer i Bestemmelser, som berøre Eiendomsforholdene, og at denne Betragtning, der formeentlig maatte findes berettiget, maatte vinde i Styrke, hvor der, som i den forelagte Sag, ikke er Spørgsmaal om Ordningen af et enkelt

særligt Forhold, der iøvrigt egnede sig til at ordnes ved reglementariske Bestemmelser, men om at give Regler saa at sige for Dernes samtlige Landbosforhold, der i flere Punkter berøre saavel Eiendomsforhold som andre privatrektlige Forhold og tildeels afvige ikke uvæsentlig fra Lovgivningens almindelige Bestemmelser. Idet der i saa Henseende paapegedes en Deel Bestemmelser i det af Lagthinget 1861 vedtagne Udkast, yttrede Udvalget den Formening, at Regeringen burde undergive Sagen en ny Bearbejdelse, saaledes at der affattedes et fuldligere Lovudkast og ved Siden deraf et Udkast til en Anordning, indeholdende de øvrige Bestemmelser, som af den færøske Befolkning maatte ønskes samlede og udgivne med høiere Autorisation, samt at derefter saavel Lovudkastet som Udkastet til Anordningen forelagdes Lagthinget til Betænkning, forinden Sagen paany bragtes for Rigsdagen. Iøvrigt fandt Udvalget sig ikke opfordret til at udtale sig om Sagens Realitet, idet samme dog yttrede nogen Betænknelighed ved den i det forelagte Lovudkasts § 2 indeholdte Bestemmelse, der forekom del let at kunne i en utilbørlig Grad besværliggjøre Vidnepligtens Opfyldelse.

Ved Sagens anden Behandling i Thinget (jfr. Rigsdagstid. for Saml. 1864—65 Landstingets Forhandl. Spalte 802 ff.) udtalte Ordforeeren den Forventning, at Justitsministeren i Henhold til, hvad der var anført i Udvalgsbetænkningen, vilde finde sig foranlediget til at tilbagetage Lovforslaget, hvorhos han til Overveielse ved en eventuel fornyet Behandling af Sagen henstillede: 1) om ikke en Deel af de i Lagthingets Udkast indeholdte Bestemmelser nærmest maatte egne sig til at være Gjenstand for vedtagtsmæssig Fastsættelse af vedkommende Gierlag selv; 2) om det turde være rigtigt ganstke at frafalde Bestræbelserne for ved Opførelsen af Huse for Faarene i Haugen o. desl. at forbedre Faareavlen; 3) om det ikke var